

sül. De miért pont ezt ne énekelném, amikor a szovjet himnuszt is a számra veszem? A *Geyer Flórián dalát* jobb énekelni, mint a szovjet himnuszt. A zenéje nem csak az indulóknál szokásos sodró lendületet hozza, van benne valami zabolátlanság, ami jól illik a szöveghez, a témához, vagyis a lázadáshoz. Énekeltem, tehát éppen a lázadás által nem lázadtam. Alkalmilag feloldódtam a magam hamisságával a nagy közös hamisságban.

Így utólag csak azt sajnálom, hogy mielőtt az énektanár a harmóniumhoz ült, hogy erős baritonján előénekelje nekünk a dalt, nem mesélt a történetéről, érdekes lett volna. És ez nem alaptalan felvetés, mert egyszer-egyszer beavatott minket úttörődalként ismert művek korábbi, cserkészsnóta múltjának pikáns titkába. Hogy a titok pikáns, azt csakis a tanár somolygásából lehetett sejteni. De ha tudott is valamit a *Geyer Flórián dalának* históriájából, azt már nem osztotta meg velünk. Pedig ez a nóta is az ifjúsági szervezetek tábor-tüzeinek füstjéből emelkedett ki, hogy elkápráztassa a világot, hogy más tüzek mellett csendüljön fel szerte a világban, és hogy további tüzeket lobbantson.

KUKORELLY ENDRE

Egy úrilány

Szeretet, Halál és Szerencse

*„Az Úr, akié a jóshely Delphoiban, nem mond ki semmit, nem rejt el semmit, hanem jelez”
Hérakleitosz*

*„Wenn aber Das Blau ist ausgelöschet, das Einfaltige, scheint Das Matte.”
De ha kioltva a kékség, az együgyűség, ragyog a fakó.
Hölderlin*

Szeretet, Halál és Szerencse alakítják a színdarab kórusát

Julcsa áll a cselédszoba ajtaja előtt, ide aztán nem lépsz be testtartással. A konyhából nyílik a cselédszoba. Bámul maga elé, nem igazán érti, minek vannak itt. Az istenhátamegett. Ő itt van, mert ezek itt vannak, de ezek miért vannak itt! Mit lehet itt csinálni, mire jó idejönni ezeknek. *Ide*, az egy Zánka nevű falu teheneikkel, *ezek* pedig a Nyuszi, Nyuszi nővére, Lonci, meg a lányok anyja, Ilona. És a Manó úr.

Vagyis a Loncika most nem jött!

Hisztizett egyet reggelinél, lecsapta, ami épp a kezében volt, és elviharzott. Várták egy ideig, aztán indultak nélküle. Otthon maradt. Milyen igaza van!

Ügyes!

Az öregúr, Manó bácsi meg már vissza is autózott a Jánossal Budapestre, neki is igaza van. Ja. És megpuolt a János!

Három összenyitható szoba, szárnyasajtókkal; tehát bejárat, télikert, bal kézre a konyha, jobb kézre spejz, aztán vécé, fürdőszoba, háznak nagy, villának meg-lehető. Vannak tekintélyesebbek is a településen, nem sok, de a kisebbeket is villának hívja mindenki.

Azokat a házakat, amelyekben nem a helyiek laknak. Hanem a nyaralók.

Urak.

Másfajta téglá, más vakolás, másféle kerítés, egészen másmilyen kert. ((1))

Az előszobából balra nyílóban a két nővér, jobbra a nappali meg a szülők szobája. Az anyjuk, hét végén az *apu* is. Közel a part, vízszag van, ha arról fúj a szél.

Nyár, Balaton, csend, platánfaillat.

Nyuszi a falra ütögeti a teniszlabdát a vadonatúj ütőjével, hogy kezdjen valamit a csenddel, és közben hallja, megy a fejében, ahogy otthon, a Horthy Miklóson, a házuk előtti enyhe kanyarban csikordul a villamos.

((1)) (2000) Nyuszi ma egész nap nézte a kertet. Kávézás közben eszébe jutott, hogy egyszer rendesen megnézi. Szentistvántelep, sokat van itt, eleget látta, de más látni, és más megnézni. Valamikor majd kiül a közepibe, ha nem lesz ennyire hívős. És nézi.

Vagyis hát legyen most!

Áll az ajtó előtt, a lépcsőnél. A fia baseballsapkája van a fején.

Nagyobb lett, gondolja. És a zánkai kertjükre gondol. Nem hasonlít.

Jé, ezt eddig nem vette észre, gondolja valamiről. Egy növény, egész kis délceg. Nem tudja a nevét. Minimum a növényzet felének nem tudja a nevét. Ilyen nagy bokor, ilyen csenevész fa, ez Zánkán is volt. Vagy nem ilyen volt? Csúf is, szép is, nagy virág, kis pajor, elszáradt barackfaág, szomszéd kutya. A szomszédasszonynak nagy a fenéke. A szomszéd pasas hülye. Vagy szomorú.

Vagy öreg vagyok.

Kerek világ, néhol horpadt. Ez a bokor itt, a kerítésnél, úgy húzódik, mint ha örködné. Őrizné a többi növényt. Mínta örökre így akarna maradni. Mozog a levegő, de ez nem minden ágbogot zavar.

Nyuszit levitték. *Le*, az a Balaton, oda lett szállítva, és volt már sokszor ilyen, de ez, *azt hiszem*,

így csak most tűnik fel neki. Tizenöt éves. Tizenöt lesz novemberben. Eddig is minden évben levitték, amikor véget ért a tanév, viszont arra, hogy le lett szállítva, mint valami csomag, most gondol először. Föl sem merül olyasmi, hogy megbeszéljék vele, megkérdézzék, mit szeretne, van-e kedve, mihez van kedve. Van kedved?

Nincs?

Hogyhogy?

Hát akkor?

Van vagy nincs, eddig így volt, most is így van, mit kéne ezen megbeszélni *a gyerekekkel*, vége a tanításnak, itt a nyár, satöbbi. *Apu* közli a családdal vacsora közben, hogy lányok, *ugyebár*, szombat reggel indulunk. Ugyebár, ennyi a megbeszélés. Az anyja bólint. Julcsa hallja az előszobában, és a Jánosra gondol. Lonci felnéz, nem szól. Nyuszi se szól. Nem megyek!

Nem épp gondolja, de ez jut eszébe.

És az is lehet, hogy ha mégis megkérdezik, nem meri azt mondani, hogy nem. Igaz, így se mondja.

Nyuszi nővére Lonci. Manó, az apjuk, az első gyerek után, aki lánynak sikerül, fiúra számított, és tessék, jött Nyuszi, még egy lány! Tudomásul vették. Nyuszi szerint. Mi mást tehettek volna, és persze, hogy nem éreztetik vele, legalábbis nem érzi, hogy éreztetnék. Néha eszébe jut, hogy biztos eszükbe jut.

Hát ez meg miért nem fiú!

Néha ő is eltöpreng ezen. Lánynak lenni butaság, *még egy* lánynak lenni túlzás. Viselkedjen fiúsan?

Kezd fiúsan viselkedni, elgondolja, miként viselkednek a fiúk, és úgy véli, egész jól megy ahhoz képest, csak nincs egy tisztességes, hosszú szárú nadrágja, így nem tudja zsebre vágni a kezét. A fiúk kopaszok.

Nem mind, egyik-másik, mindenesetre ő tavaly még tövig vágatta a haját.

Nyár elején az öreg Manó a Villamosművek autójában Zánkára költözteti a nőket, a feleségét, a két lányát meg Julcsit, a cselédet, és másnap reggel Nyuszit elkíséri az anyja Eugén bácsihoz, a helyi fodrászhoz, aki nullásgéppel levágja a Nyuszi haját. Ez volt *valaha*.

Száz éve.

Nyuszinak nincs kedve belegondolni abba, hogy ez a *valaha most volt*, csak tavaly volt, és inkább úgy emlékszik, ő maga nyíratta le az öreg Jencivel kopaszra, mindenféle anyai segédlet nélkül.

És mit csinált addig a nővére? ((2))

((2)) (1944) Loncinak meg Nyuszinak a rekamié ágyneműtartójába kellett bebújniuk. Lonci huszonhét, Nyuszi huszonhárom. Az öreg Manó valakit mindig kiállított a pincejáróhoz őrködni, megfigyelni, mi van. Ostrom folyik. Bejöttek a ruszkek, már Budán vannak, valahol átkeltek a Dunán, ez fix. Fix, mondja Nyuszi a fiának, ha valamiről úgy dönt, hogy fix.

Na, és akkor, ha a ruszkek, egy ruszki vagy három ruszki valamiért lejönne a pincébe, nincs apelláta, *oda* fogtok bebújni, közli Loncival és Nyuszival az apjuk, és mutatja a rekamié ágyneműtartóját. Az epedák alatti falemez fedélen van egy ovális nyílás, lesz elég levegőjük. Aztán hálísten egyszer sem kellett oda bebújnunk, közli a fiával, sokat sejtetően, de a fiának nincs kedve sokat sejtetni.

Nyuszi vékony. Fiús, mondják az olyan lányokra, mint ő, azok, akik még nem láttak fiút.

Akik mintha egész életükben nem láttak volna fiúkat.

Meg lányokat.

Kis mell, szépen kicsi, ügyesen ível fölfelé, mintha tudná, hogy ott fönny lebegnek a fontos dolgok. Képes úgy ülni vagy állni, hogy ne látsszon a melléből semmi. Lehet úgy is ülni egy utcai padon, egy cukrászda teraszán, orvosi rendelőben vagy a pünkösdfürdői strand kerthelyiségében, hogy minden látsszon.

Allni, vonulni, lenni.

Amikor kismellű nők szoptatnak, megtelik a mellük, súlyos lesz, és sokáig úgy marad. Aztán örökre visszakicsisedik minden.

A házban megrekedt a levegő. Ez bűdös, morogja Nyuszi, behajigálja a dolgait a szobájába, és kiront a kertbe. Szellőztetnek, kitárnak minden ablakot, majd csak kimegy a szag. Nem bűdös, hanem állott, hónapok óta áll benn a levegő, ráadásul valamiképp tetszik is neki, régi dolgokat idéz, régi, szép tavalyit, tavaly előttit, amikor még.

Amikor még alig várta, hogy a Balatonnál lehessen.

Alaposan bevágja a kertkaput, hogy mindenki hallja, és lemegy a partra.

Itt semmi se változik, gondolja.

Belerúg egy kavicsba, telibe találja a Mezeyék kerítését. Dörren a száraz fa.

Már nem is mérges.

Szép. Öreg. Kaporszagú. ((3))

Semmi nem változik, csak ő változik?

Előkotor egy Bosznia-Hercegovinát meg egy gyufát, körülplislant, rágyújt.

((3)) (2021) Giccs. Kaporszag, gondolja Nyuszi. Kaporszag van, mondja a fiának. Annak, aki épp ott van. Ez kaporszag, kérdezi a fia. De milyen a kaporszag?

Nincs itt senki, de senki! Persze megint mi voltunk az elsők, bosszankodik Nyuszi. Senki, az a többi nyaraló, vagyis a nyaralóifjúság, és hirtelen nem tudja eldönteni, hogy ennek a *senkinek* mégis örülni kéne-e, vagy sem. Szemben az emelkedőn egy parasztember *ballag*, szerencsére a másik oldalon, bámulja Nyuszit, hunyorog a naptól meg a rossz szemétől. Megbillenti a kalapját. Aztán az orráig húzza, hogy jobban lásson. Csak nem, mondja maga elé hangosan, hogy megnőtt a Nyuszika! Nyuszi bólínt.

Megrántja a vállát.

Ez szerintem a József bácsi volt. Vagy milyen bácsi. József!

A bólíntás látszik, a vállrándítás nem, megtanult úgy vállvonogatni, hogy ne lássák. *Mennyire* összemegy itt minden, gondolja.

Legalábbis a József bá.

És véletlenül a Hirschlerék villája felé indul, pedig tudja, hogy azok aztán még biztosan nincsenek ott.

Mindenképp azt reméli.

Remélem. Mondja maga elé. Úgyse hallja a kutya se.

Remélem, eladták a házukat, és elköltöztek Amerikába.

Minimum a Holdra!

Tesz egy kört. Teljes kihaltság, még teheneket se látni. A mosókút kávája hideg, nem baj, a feneke alá teszi a kezét. Aztán felpattan, igyekszik vissza, mert most már érzi, milyen éhes. Jön szembe a sofőr János, lelkesen integet, de jó, hogy megvan, Nyuszika, már azt hittem, átsétált a vízen a túlsó partra! Viccelődik a János. Küldtek, hogy keressen meg! Megkerestem!

Aszítottam, átsétáát, tu'part, küldtek.

János imád beszélni, most pótolja, hogy az egész hosszú úton alig szólt két szót, mert az öreg Manó letiltotta. János, nem beszél vezetés közben, meg se szólal!

Érthető? Aztán *kisvártatva* hozzáteszi, hogy – mert akkor a Nyuszi kiborul!

Pedig Nyuszit egyáltalán nem zavarja a János. Se János maga, sem az, hogy beszél, mert egyszerűen nem jut el hozzá, hogy mit hord össze. Valami ilyenkor mintha hermetikusan becsukódna benne, mint egy kipárnázott automata kapu. Tehát hallja az apja hangját, *érthető*, de aztán semmi, vagy nem sok, az végképp nem, hogy ő ettől vagy attól kiborulna, és most, mikor János *tu'partozik*, nem tud visszaemlékezni rá, hogy egyáltalán mondott-e János valamit útközben, vagy tényleg hallgatott, mint a sügér.

Van már vacsora?

Mondja Nyuszi maga elé, de annyira magának, hogy János önkéntelenül körülpillant, majdnem megfordul, hogy ez most kinek szólt.

Nyuszi képes úgy beszélni veled, hogy a *végére* egészen eltűnsz.

Mint a szárazságtól fölrepedezett talajra öntött pohár víz.

Előbb a víz tűnik el, aztán a nyoma.

Aztán a repedések, egy kiadós eső után.

Aztán az eső stb. És a kiadás.

Az öreg Manó nem öreg. Ötven sincs. A kollégái Manó bácsizzák, a lányai meg Ilona, a felesége apukának hívja. Ilona tizenötlet fiatalabb. Manó, ezt nem!, mondja, ha ez vagy az komolyabbra fordul, és olyankor Manó azt csinálja, amit a felesége akar. Ha Ilona egy fokkal halkabban kezd beszélni, Manó azonnal meghallja, és minden pont úgy lesz, ahogy Ilona akarja. Ez nincs sokszor így.

Mintha Ilona takarékoskodna ezzel, egy mérőműszerféle jelzi benne, hogy mikor éri meg azon a *mindent elérő*, halk hangon beszélni.

Nyuszi nem szerény. Nem is nem-szerény, hanem ilyen is, meg olyan is. Nemtörődöm. Van, amivel törődik, a szerénységgel vagy nem szerénységgel pont nem. Hogy mivel törődik, és mivel nem, erről szól ez a könyv.

A könyv talán tudja. Talán nem. Aki írja, biztos, hogy nem.

Ha megkérdeznénk erről Nyuszit, de nem kérdezzük meg, csak nézne ránk a barna szemével. Szerény?, mondaná, mintha álmából ébresztenénk. Mintha akkor hal-lotta volna először ezt a szót.

Szerénynek lenni munka, és ha kiállsz ebből a munkából, hamar visszánő a nagy arcod, az meg nem jó, ha mások meglátják, nem csak te magad a tükörben. Nézd eleget az arcodat a tükörben. Nyuszi nemigen nézi magát tükörben, mert igazából mit!

Rövidre vágott haj, semmi smink, néha kis rúzs, mi van ezeken néznivaló.

Egyszer *költött* neki a hajfodrász, akihez a Lonci járt, egy túldíszített frizurát, a Lonci egyik gavallérja csinált fényképet is róla, Nyuszi borzalmasnak találta. Viszont a lába jó.

Az szerint is jó és erős, de amikor egy Pista, az, akivel a legutoljára teniszezett, és akit megvert, olyan furán vagy miképp nézte, túl közelről, és a zsebéből előráncigált damaszt zsebkendővel akarta letörölni Nyuszi lábáról a salakot, azt Nyuszi nem hagyta.

Én. Ezzel Nyuszi nem foglalkozik. Nem sokat, mert valamennyire mégis kell foglalkoznia magával. ((4) Ha *foglalkozik*, akkor magával foglalkozik, másokkal nem, de hogy is lehetne másképp. Például belenéz a tükörbe fogmosásnál, mert az ott lóg a fürdőszobafalon, az orra előtt. Belenéz, pófákat vág. Hajaj, mondja, és leül a kád szélére. Nyuszi, hallja az anyja hangját. Sok elnyújtott i.

Iii.

Mi van, morogja maga elé, olyan halkán, hogy még maga is alig hallja. Mi van, mondja Julcsát utánozva, és önkéntelen elvigyorodik.

Jó.

Nyuszi sok mindent önkéntelenül csinál.

((4) (1936. 1942. 1944. 1951. 1956. 1964. 1972. 1989. 2000. 2021) Érdekes, mondja valamiről. Magáról? Nem eléggé érdekes – ezt nem mondja, vagy *teszi hozzá*, és még csak nem is *gondolja*, hanem. Hanem? Ilyen a Nyuszi. Hogy milyen?

Hideg vacsora, fagyos hangulat. Mindenképp van viszont retek, újhagyma, paradicsom, erőspaprika, friss vaj, hideg aludttej, és Nyuszi nem foglalkozik a fagyos hangulattal, mert van bűdös sajt is, amit imád. Háromféle sajt, bűdös, nem bűdös, illatos. Nézi a szüleit. Illetve nem nézi, hanem látja. Az anyja olyan *milyen*, az apja igyekszik, látszik rajta, hogy *mindent megtesz*, csak az a kérdés, mi ez a minden. Ő ugye *ideteremtette* ezt a villát, *csodálatos* vidék, csend van, nyár, nyaralás, felszerelés. Balaton-part. Igaz, ő vasárnap este már megy is vissza a zajba ezzel a balfék Jánossal, mert dolgozik – de hát ne menjen vissza?

Dolgozni?

Ne dolgozzon? Ne *tartsa el* a családot?

A Főv. Villamosművek főmérnöke, és akkor *maradjon el* a villanyáram az egész világon, mert a nagyságos asszonynak valami nem tetszik?

És konkrétan *mi* nem tetszik?

Látja Nyuszi a szüleit, és persze fogalma sincs arról, hogy az apja lapít, és az anyja dühös, mert *itt van hagyva*. Fogalma sincs, mit lát, mi a baj, mi van, egyáltalán, baj van-e, vagy *elve* van baj, de hogy van mit nézni rajtuk, ha nem is ért semmit, abban biztos.

És *persze* a Lonci nem jött le velük, ez is olyan *milyen*. Lonci sztrájkol.

Mondja az apja, és mosolyog.

Nyuszi nem tudja pontosan, mi a sztrájk.

Kérdezze meg? De kitől?

Apu, mi az a sztrájk!

Gyorsan elalszik. Ivott egy fél pohár bort. Az apja kínálta, az anyja szót se szólt. Szinte egyből felébred, mert zörög a szomszéd szoba; valami ütemesen nekiütődik a falnak. A vaságy, gondolja Nyuszi. Megfordul, a kispárnát a fülére teszi, a nagypárnát a kispárnára, így alig kap levegőt. Irgalmatlan madárcsicsergésre ébred, élesen tűz be a nap a félig-meddig leeresztett redőny lécei között. És észébe jut a *kopogás*.

És föl kell ugrania az ágyból.

Felugrani, kirohanni a kertbe, hogy valamiként *lehagyja* ezt a hangot. Kifussa a fejéből.

Az apja meg az anyja a teraszon ülnek, a lábukig, az asztal lábáig ér a napfény. Van a kalácshoz mézes-vajas, nem jössz, *kislányom?*, hallja az anyja mézes-vajas hangján, és ettől megint visszajön a kopogás, ahogy az ágy pereme újra meg újra a falnak ütődik. Legalább húzták volna el onnan! Legalább ne vágnának hozzám ilyen ártatlan képet!

Van hangja a kertnek. Fának, fűnek, bogárnak, égboltnak, Balatonnak. A biciklije kerekének. Tehénnek. Ember kiabál a tehenével. Vagy a kutyájával. A kerék nyikordul. Azért létezik itt ennyi hang, mert ennyire mély a csönd. Milyen hangja lehet egy őserdőnek elefántokkal? Nem biztos benne, hogy van őserdő meg elefánt együtt, de akár van így együtt, akár nincs, biztos, hogy hangot adnak ki.

Benéz az Ágota néni kertjébe. Tőlük számított nyolcadik ház. Igazából röstelli, amit csinál, mégis csinálja, bekukkant. *Véletlenül* arra sétál, és akkor már benéz a kertbe. Senki. Sokáig áll a kerítésnél, legalábbis ő úgy érzi, fél perc, fél év, nem illik ilyen hosszan bebámulni egy idegen kertbe. Ágota mama a botjára támaszkodva, derékszögben előrehajolva járt, és ha valakivel beszédbe ereszkedett, jobbra felfelé csavart fejjel nézett rá.

Vagy balra felfelé, attól függően, hogy az illető balra állt tőle, vagy jobbra.

Se csirke, se kacska, egy macska se, ablak, ajtó zárva, sehol senki. Látszik egy ablakon, ha már régóta zárva. Meglátszik a kerten, hogy mikor mentek rajta keresztül utoljára. ((5) Minden látszik. Azzal együtt, hogy *minden*, olyan nincs.

axa

((5) (1936. 2021) Halál, igen. És nem. Nyuszi nem foglalkozik ilyesmivel. Tizenöt évesen sem, kilencvennyolc évesen sem. Mások halálával sem, a magáéval végképp semmi. Nem fél? Meghal az apja. Ez a barátnője is, az is, a Rita is, Klári is. A szomszédasszony. A folyosó végén Maci néni, aki a Rózsa utcai nyilvánosházban dolgozott. A férje, az anyja. A kölykök még nem. Majd. *Ugyan*, mondja, de ebből nem derül ki, hogy mi ugyan. Ha előhozod azt, hogy *halál*, csak viccel vele. Hu-hu, mondja, húha, mintha el is nevetné magát, legyint, folytatja tovább, amit épp csinál. Nem gondol rá? Nem gondol *bele*?

Kisfiam, mondja a kisfiának, kisfiam, csináld a dolgot, ne ilyen hülyeségekkel foglalkozzatok. De hát csak ő van ott, meg a kisfia, és akkor mi az, hogy foglalkoztatok!

Reggel már nincs ott az apja. Se az autó, se a János. Fölkeljen? Vegyen föl valami nyárit? Fölkel, felveszi a kedvenc ruháját. Kissé szűk.

Leveszi. ((6))

Short, pulcsi, papucs. Nem jó.

Visszaveszi a ruhát, még mindig úgy érzi, hogy szűk. De nem annyira szűk, mint az előbb. Hallja, ahogy az anyja meg a Julcsa beszélnek valamiről. Hallja, nem érti, mintha más nyelv volna. Bárcsak mindig ezen a *más* nyelven beszélne mindenki, és elnéznék neki, hogy semmit sem ért semmiből.

((6)) (1964) Kinyitja a ruhásszekrényt. Azonnal becsukja. Jé, milyen könnyű lemondani dolgokról. Ruhákról a legkönnyebb. Ezen elcsodálkozik. Cipőről még könnyebb. Nyuszi nem szokott csodálkozni, mert olyankor úgy érzi, hogy nem ér rá. Nincs rá ideje. Nincs kedve. Nincs pénze. Nincs pénzük semmire, kommunizmus van. Aki hozzászokik, hogy azért nincs nála pénz, mert nincs rá szüksége, annak egy idő után kezd végképp nem hiányozni a pénz.

Na, és akkor ez lenne a nyaralás. Tyúkok, kakas. Tehén. Basznak a kutyák, macskák varnyognak. Tavaly leszakadt a harang, elfáradtak a tartókötelek, majdnem összelapította a sekrestyést, ez jut Nyuszi eszébe. Nem tudja, miért van itt. Fekszik az ágyán, behunyja a szemét.

Sem az apja, sem az autó.

Ahelyett, hogy végre már megmondta volna a Jánosnak, hogy körbe akar menni a kocsival a faluban, mutassa meg neki, mi a kuplung, és melyik a fék.

Nyár eleje, kora este. Julcsa meggyújtja a petróleumlámpát.

A lámpabúra körül hemzseg mindenféle.

Miért nincs otthon.

Minek van Zánkán.

Minek van Zánka.

Minek ennyi éjjeli lepke.

Talált egy könyvet az anyja fiókjában. Címe *Nana*. Véletlenül nyitva maradt a fiók, az anyja benne felejtette a kulcsot. A könyv alatt van egy revolver. Kiveszi a könyvet, óvatosan leemeli a revolverről, hátát az ajtónak támasztja, hogy a Julcsi rá ne nyisson, így olvas. Jó, de miért kell itt lenni?

Aztán egy másik könyvet tesz a revolverre, és átviszi *Nanát* magához.